

LOV NA LADJO STRAHOV

Po sklepu mednarodne morskane konferenice sta poslali ameriška vlada križarko "Seneca" in angleška vlada torpedni rušilec "Teror" v vsa morja zemeljske oble z nalogo, katero sta ti dve ladji te dni srečno dovršili. Vojni ladji sta dobili nalogo preiskati vsa mora in poiskati vse zapuščene in pokvarjene ladje, ki plavajo po morju. Nihče skoraj ne ve, koliko tisoč takih ladij, ki so podobne res ladjam strahov, plove po morju semintja. Vse te ladje gonijo vetrovi kakor se jim zahoče, drugje pa jih zgrabijo morskimi tokovi, tako da te ladje kljub počasni vožnji v teku let napravijo silno dolge vožnje. Te ladje, ki ne vozijo v nobeni smeri in katere čestokrat križajo znana paroplovna pota po morju, postanejo lahko morskemu prometu nevarne.

Angleška vojna ladja je dobila nalogo, naj očisti Atlantski ocean pred temi ladijskimi mrličji. Ameriška ladja pa je dobila isto nalogo za Tihoo morje. Povod za ta sklep je dala nesreča, ko jo je povzročila zapuščena ladja, ki je ena najstarejših takih vagabundov na morju. Izkušeni mornarji poznajo precej takih ladij, saj jih vsi na svojih vožnjah tudi srečajo. Tako je n. pr. l. 1848 zašla velika mehiška jadralnica "Silico" v tajfun, ki je bil tako silen, da je jadralnice skoraj v trenutku odtrgal vsa jadra. Mornarji jadralnice so se k sreči mogli rešiti v čolnih. Zapuščena jadralnica brez jamborja in neštetoletnih videl je v mesecu decembru l. 1929 pa je zadel v to zapuščeno ladjo ameriški potniški parnik. Bila je megla in noč in ker na zapuščeni ladji ni bilo žive duše, seveda nihče ni mogel z nje odgovoriti na rog, s katerim so trobili na parniku zato, da ne bi zadel v tako ladjo, ki bi jim plula nasproti. Udarce je bil tako strašen, da je ameriška potniška ladja "McKinley" dobilo velikanško luknjo v stransko steno. Le z največjim naporom so mornarji zamahili luknjo in tako obdržali po-kvarjeni parnik na vodi. Takoj po tej nesreči je začel zasledovati to ladjo strahov ameriški torpedni rušilec. Toda morskimi tok jo je odnesel neznankam in radi tega je morskala konferenca napovedala vojno vsem takim zapuščenim ladjam.

Druga taka znana ladja strahov je jadralnica s tremi jambori "W.

C. Sargent", ki je plula l. 1891. naložena z dragocenim lesom v Evropo. Sedem let ni bilo o tej ladji glasu, ko so jo prvič zapazili na morju v bližini Nove Zelandije. Počasi in brez najmanjšega glasa je plavala zapuščena ladja, ki jo je nosil morskimi tokovi, glavni jambor je bil odlomljen in ležal postrani čez krov. Od vseh jader ni ostala niti majhna cunjica. Noben človek se ni pokazal na tej ladji in od takrat so zapazili na morju to še 70 krat v vseh morjih sveta, tako v bližini Avstralije, Indije, Japonske, Severne in Južne Amerike in Afrike. Po čenitvah starih in izkušenih mornarjev so morskimi tokovi to ladjo nesli že najmanj 15krat okrog in okrog sveta.

Strahoten doživljaj pa so imeli mornarji brazilskega tovarnega parnika "Jason" v Karibskem morju. Njihovemu parniku je pripelavala počasni naproti čudna ladja, ki je bila pobarvana s čisto črno barvo. Iz stranskih odprtin v steni so štrlele cevi topov. Nikjer niso mogli najti nobenega napisu, z ladje pa ni bilo čuti najmanjšega glasu. Ker je še danes mnogo mornarjev praznovernih, so bili skrajno vsi v trenutku prepričani, da jim pluje naproti "večni mornar". Kapitan pa je šel z nekaj mornarji v majhen motorni čoln in se peljal do pokvarjene ladje. Na tleh največje kabine so našli v zapuščenih ladjah tri okostja in več revolverjev, iz katerih je bila izstreljena zadnja municija. Na ladjah niso našli nobenih papirjev ali vrednosti. Kapitan je sklepal, da so najbrž našli ostanke roparske ladje, ki je svojčas plenila v kitajskih in malajskih vodah. Z vsega, kar so videli na ladjah, so sklepali, da so se mornarji roparske ladje uprli svojim vodjem, jih pobili in s plenom zapustili ladjo. Bolj prijetno srečanje pa je doživljal v poletju l. 1929 L. Warren, kapitan ribiškega parnika v bližini zahodne obale Groenlandije. Srečal je zapuščen nizo zemski parnik, ki je bil natovoren s samimi poljedelskimi stroji. Dal je privezati zapuščeno ladjo ob svoj parnik in jo pripeljal nazaj na Nizozemsko, kjer je dobil izplačano 20.000 nizozemskih goldinarjev. Po poročilih o nesreči, ki je zadela ta parnik, so sklepali, da je ta ladja zašla v orkan, nakar je močvost zapustilo ogroženo ladjo. Vihar je prevrnil vse reševalne čolne, mornarji so vsi utonili, ladja sama pa je srečno prestala vihar.

Uničevanje teh ladij ni bilo lah-

ko. Ker plovejo te ladje toliko lepo po morju, okamene vsi leseni deli v vodi, ki postanejo tako trdi, da jih ni mogoče uničiti niti z ognjem niti z dinamitom. Vojni ladji sta vse te ladje torpedirali in edino to je zaleglo, da so se zapuščene ladje potopile.

DEŽELA BREZ DAVKOV

Andora je majhna, svobodna država na južni strani vzhodnih pirnejskih gredov. Deželica, ki meri le 452 kvadrat km. in ima 5200 prebivalcev, leži med francoskim departementom Ariège in špansko provinco Lerida. Deželica sama je obdana od visokih, s snegom pokritih gora in obstoji v glavnem iz rodovitne doline, skozi katero teče reka Balira, ki je pritok reke Segre. Prebivalci te svobodne države so potomci Kataloncev in govore tudi katalonsko narečje. Razdeljeni so v 6 občin, v katerih imajo lepe gozdove in pašnike, železne rudnike in še celo neizrabljene vroče mineralne vrelce. Glavna delo in zaslužek jim daje poljedelstvo in živinoreja, zlasti ovčevreja. Trgujejo pa z lesom, ogljem, železno rudo in volno. Lepo postranski zaslužek pa jim daje tihotapstvo. Vsa njihova vlada obstoji iz 24 vladnih svetovalecev, republikani, predseduje sedaj predsednik Roe Palleres. Pred kratkim je obiskal andorskega predsednika zastopnik ameriškega časopisja in ga našel na travniku, kjer je obračal seno. Predsednik je doživel svoj prvi intervju in dasi je eden najboljših tejsih andorskih kmetov, mu je bilo malec nerodno, ko ga je vprašal zastopnik časopisja, kaj sodi o svetovni krizi. Povedal je takole: "Zdi se mi, da nimamo prav, če trdimo, da nas je zadela izredna huda kriza. Popolnoma jasno pa mi je, če porabijo vlade drugih držav preveč denarja, da se morajo davki povečati. Povod drugod po svetu, razen v Andori, morajo plačevati državljani visoke davke. Pa pogledajte Andoro. V naši republiko sploh ne poznamo davkov. Mogoče bomo morali vpeljati, če bo vas zunanjo po svetu še bolj trla kriza, dohodninski davek. Vendar bo ta davek zelo malenkosten, tako da ga nihče v Andori ne bo občutil. Mi andorski kmetje ne na noben način ne moremo navduševati za socializem. Prav posebno pa smo proti zapuščenemu in premoženjskemu davku. Saj je vendar dolžnost vsakega človeka, da skrbi za svojo stara leta in čisto pravilno postopa, če svoje, z žulji prislužene denarje zapusti svojim otrokom. V Andori pa nismo le brez davkov, ampak tudi ne poznamo brezposelnosti, nimam nobene palače. Pač pa sem si uredil na svoji kmečki domačiji na lastne stroške potrebne uradne prostore. Šele pred kratkim smo določili za predsednika republike plač. Dočim so bili vsi prejšnji predsedniki brez vsake odškodnine za svoje delo, bom jaz dobival letno plačo v višini okrog petnajst dolarjev. Andora ne pozna vojakov, pač pa je vsak mešan moškega spola dolžan oskrbeti si puško in strelivo tako, da smo za vsak slučaj pripravljeni. Vendar je zanimivo, da Andora od časov kralja Karola Velikega ni posegla za orožjem. — Če bi pa kljub našemu prizadevanju svetovna kriza zajela tudi nas, tedaj smo po pripravljeni, da bomo delali še bolj pridno in da si bomo utržali še marsikaj, kar bomo sicer težko pogrešali, samo zato, da prebremo vse težave." Srečna dežela!

CENA

DR. KERNOVEGA BERILA JE ZNIŽANA

Angleško-slovensko Berilo

(ENGLISH-SLOVENE READER)

Slovo samo

\$2.—

Naročite ga pri

KNJIGARNI "GLAS NARODA"

216 West 15th Street
New York City

IZNAJDBE — OGLEDALO ČASA

Mnogo iznajdb poznamo, ki jih je odkril slučaj. Prav gotovo pa jih je še mnogo več takih, katere je odkrila nezmisljiva volja in odločnost znanstvenika. Potreba pa je imati iznajdb in stiska je dala svet še največ novih izumov.

Pomanjkanje v svetovni vojni je ustvarilo nešteto novih iznajdb, ki so zaposlile veliko industrijo za izdelovanje tako zvanih nadomestnih izdelkov. Sedanja obilica blaga in dobrin na svetu pa ustvarja iznajdbe za uničevanje blaga. Človeku se zdi to nesmiselno, če pomisli, da so za uničevanje zlasti poljskih pridelkov potrebne nove iznajdbe, dasi trpijo lakota milijoni. In vendar je tako. V južni Ameriki so izumili posebno vrsto parni kotel, ki ga lahko karijo s kavinimi zrni. Tam doseže kava komaj ceno premoga, pri nas v starem kraju pa kupujemo kavo kot slaščico. V Ameriki so izumili način, kako napravijo rž neužitno in isti postopek velja za druga žita.

Današnji čas ima tudi svoje ljudje. Na žalost je mnogo takih, katerih se boji vsak poštenjak. V več državah imajo vsi trgovci poleg običajnih tehtnic še posebno majhno tehtnico, na kateri tehtajo kovani denar. Če je novce ponarejen, pokaže to ta tehtnica takoj. Znamenje časa!

Pred kratkim so začeli s poskusi, kako bi onemogočili strupene pline, ki nastajajo pri eksplozijah v beninskem motorju in kateri uhajajo iz avtomobilov. Če je zrak zastrupljen, je pač najboljše, da ho- di človek okrog v maski. Ker pa to ni niti prijetno in niti lepo, bodo dobili maske avtomobili. Izpuh plinov pri avtomobilih bo dobil posebno cedilo, ki bo zadržalo vse strupene pline in zrak velemest se bo mnogo zboljšal.

Čas je zlato, so rekli že naši stari pradedje. Še bolj čuti to v današnjih časih trgovcev. Splošna zahteva je v vseh državah: Dajte nam še hitrejših prometnih sredstev. — La železnice so že začele po 100 letih levega razvoja y isto smer spreminjati tehniko prometa. V Franciji, v Ameriki in tudi že na Nemškem in v Avstriji najdemo prve poskuse, postaviti neke vrste avtobusov na tračnice. Ti bodo imeli večjo hitrost, zahtevali manj obratne stroške in nudili večje udobnosti pri vožnjah. Avtobusni promet se je rodil prvi resni zverni konkurent. Čez 50 let mogoče tudi pri nas v domovini ne bomo več stekali nad avtobusno fugo, ki nam ruši naše ceste. Ker so pa vse dosedanje železniške naprave urejene za promet z dosedanjimi železniškimi prometnimi sredstvi, ne bo mogoče preobrniti vsega prometa na en mah. Porabiti bo treba dosedanje vozove in dosega nje lokomotive.

Zato že poskušajo praktične pravke na sedanjih oblikah vlakov. Znano je, da omogoča največjo hitrost pri dirkalnih avtomobilih pravilna zunanja oblika, ki nudi najmanj upora zraku. Idealno tako obliko imajo zrakoplovi. Prav tako bi moral imeti avtomobil, če bi hotel doseči največjo hitrost z nezvočnim številom konjskih sil. Pri zadnjih dirkah svetovni avtomobilskih tvrd je v resnici tudi zmagal avto, ki je imel tako zunanjo obliko, ki je nudila najmanj upora zraku. Nemške državne železnice skušajo sedaj popraviti svoje lokomotive, da bodo kotli lahko zdržali pritisk 25 atmosfer, dočim so preje mogli zdržati le 14 atmosfer. Ta važni popravek, ki bo sicer stal ogromne vsote, pa bo nudil 40 odst. prihranka na doslej porabljenem premogu. Hkrati bodo dobile lokomotive tako zunanjo obliko, ki bo nudila kolikor mogoče malo upora zraku. Velik zračni upor povzroča iz tudi vogli vagonov. Zato namenjajo spremeniti dosedanje majhne harmonike, ki vežejo pri brzovlaku en vagon z drugim tako, da te harmonika prav tako velika kakor so vagoni. Zrak bo radi tega nudil tudi mnogo manj upora in samo radi te izpremembe vlakove zunanje oblike bodo vozili brzovlaka za celih 17 km hitreje kakor sicer. Vlaki bodo postali v resnici golge železne kače. Bog ve, kaj nam prinese še bodočnost.

ADVERTISE
in "GLAS NARODA"

BABJAVAS

CLARA VIEBIG

31

Začuden ga pogleda, nato pa mu jecljaje in v zadregi reče: — Meni — meni — je rekel, da bi šla z njim tja, tja —

— Prokleti vrag! — Teško sede Peter na podnožnik in si z rokami podpre glavo. Tako sedi dolgo, ne da bi se ganil, kot kamen.

Z njegovim molkom si je Luca izkoristila. Zdaj je bila na površju; z veliko zgovornostjo, napol jezno, napol smeje mu očita njegovo surovost.

— O, Ježeš, če se le količkaj s kom razgovarjam takoj si jezen! Kaj bo zdaj o nas mislil gospod orožnik. Nikdar ne moremo vedeti, kako moremo takega gospoda razžaliti in je vendarle vedno boljše, da nimamo nikakega opravila z gosposko. —

— Nobenega opravila z gosposko. — po- navlja Peter in se streše, kot bi mu kdo zli- mrlzo vodo po irbtu.

Od tedaj naprej je vedno spoštljivo pozdravljal orožnika, ako ga je kdaj slučajno našel v svoji koči. Na njegovem obrazu pa je bil vedno tako srdit izraz, da si je lepi orožnik želel, da bi bil z Luca kje zunan na samem; samo da ne bi bilo tako mrzlo! Mof- fert mu je bil tako zopern in tudi njemu je bilo vse zelo zoprno. Oba sta šla eden mimo drugega mirniraje, previdno, kot lisica okoli pasti.

— Enkrat mora biti pomlad, tudi v tem zakletem kraju, — se je tolažil orožnik. Po- tem bo bukov gozd dajal prijeten prostor za sestanek, kajti zelo prijetno se leži na mehkm mahu. Še nikdar ni preživel zime v Eifelu in zdela se mu je neskončna, neiz- merno dolgočasna s svojo sneženo težo, ki je hribovski kraj popolnoma odrezala od vsakega prometa.

— Polagoma mora priti pomlad, — se je tolažil tudi Peterček. Potem potovanje od vasi do vasi ne bo več tako težavno. Mnogo lažje bo potovati po deželi in bo tudi svojo pijanost mogel prespati v gozdu.

— Pomlad, — so vriskaje klicale tudi žene, ko so letale po travnikih, da bi pijanca spravile domov.

Vlažen zrak je vstajal, vonj mlade trave in prstene moči. Dihali so z napetimi nosni- cami, njih obrazi so bili rdeči, žareči veselja. S krikom si potegne Tina ruto z glave in kot z zastavo maha z njo po zraku.

— Pomlad! Hi, halo, Peterček, kje pa si? Z razposajenim smehom zapoje:

"Ljubi maj, krasni maj,
konec zime je tedaj —"

— Tiho, — pravi Barbka in se obrae. — Nehaj s to neslano pesnijo! Ali ne slišiš škranjčka? Tiho! To je božji ptič.

Na bližnjem travniku je sedel škranjček. "Tirili, tirili!" Plahutaje s perutnicami, se dvigne in šine v zrak kot psica; v krogih višje in višje žvrgoli proti nebu svoj trillili.

— Škranjček, škranjček, — so vpila de- kleta in skakale, ploskaje z rokami kot nore po travniku. Z obema rokama pulijo travo in si mečejo v obraz, da jim leti po obrazu in plečih kot dež. Teptajo sem in tja, polne smeha in vriskanja in s svojimi težkimi pod- kovanimi čevlji gazijo po mladih bilkah trave.

Lucija ostane malo zadej; bolj suhe in tanke žene so ji bile vendarle malo prenagle. Tedaj pa zagleda nekaj cvetov regrata in vesela jih vtrga in si jih vtakne v lase — ali se ne svetijo kot čisto zlato? Ljubko se svetijo cvetlice nad rujavim čelom.

Komaj pa zagleda Tina vso s cvetjem okrašeno, ji že potegne cvetlice z glave. Luca jo smeje zmerja in ji zopet iztrga cvetlice. In tako se ponavlja sem in tja, da se ko- nečno prične pravi boj in napol šaljiva, na- pol resna borba. Konečno vrže Tina razlom- ljene peclje proč, rekoč: — Tukaj imaš svo- jo nesnago! Noge bab so neopaženo šle pre- ko.

Barbka je bila daleč pred vsemi. Zdaj po- stane in čaka na zakasnele tovarišice.

Z nagubanimi obrvmi jim gleda nasproti. — Pojdite, pojdite! — jim kliče nasproti. — Prenehajte vendar z vašim klepetanjem.

— S klepetanjem! — Tina se smeje in srborito dvigne nos proti Barbki, ki je bila za glavo višja. — Nikar ne bodi tako ošab- na, Barbka, saj vemo, kdo si! — S pritaje-

nim smehom sune Veroniko in Veronika su- ne Lizo in Lizo Luca.

Rdečica zalije Barbkina lica, toda ničesar ne reče; z resnim pogledom zre od zgo- raj navzdol na Tino.

— Haha, — prične zopet Tina, — razu- mela je ta pogled in se je čutila razžaljeno. — Nas hočeš kaj učiti, kaj ne — ti?! Kaj pa da, misliš, da ti smeš vse, ker ti je eden že ob- enajsti uri prišel okoli hiše?! Nismo tako neumne! Ptica poznamo po perju, četudi včasih spremeni svoj glas. Hahaha!

Žene se zasmeejo, tudi Luca se smeje s svojim smehom brez misli, pa polnim vese- lja.

— Luca, pojdi! — kliče Barbka in jo pri- me za roko. — Prenehaj za enkrat s tem, Tina! Gnilo jajce osunadi celo desko.

— Hola, — Tina pograbí Luca za drugo roko. — Tukaj postojmo! Kaj si rekla, Barb- ka? Gnijlo jajce — koga misliš s tem — kaj? Stisne pesti in oči se ji bliskajo. — Ti kisl- ica, ti smrdokavra, samo podstopi se! Tiha voda globoko dere. Odpri svoj gobec, ti žre- lo, povej, zakaj sem gnila? Gnila! — Zapreti s pestmi. — Povej! Z nogami bije ob tla. — Povej!

— Čim bolj mešaš gnoj, tembolj smrdi. Do tega nimam nikakega veselja, — pravi Barbka mirno in se obrne vstran.

Smeh žensk je imela na svoji strani. — Vriskaje od veselja se je oprimejo Veroni- ka in Liza in Luca zadovoljno sloni na nju- nih rokah.

Zalostno potrta gre Tina počasi za dru- gim. Kateri drugi bi skočila na hrbet in bi ji kožo razpraskala z nohti. Nje pa se ni upala. Luca je hodila tako mirno svojo pot in je vodila druge tri s seboj.

Tinine oči se stisnejo kot prežeči mački. Z Barbko se ni mogla meriti, toda Lizi in Veroniki in posebno Luci bo že pokazala.

— Zdaj smo tukaj, — pravi Barbka in pokaže na trnjev grm tik jarka. — Pri tem grmu leži. — Usmiljeno se skloni v jarek in s presenečenim vsklikom skoči nazaj. Tu se vedno leži Peterček in smrči. Toda poleg njega je neka ženska oseba, preko glave si je potegnulo krilo, njeno spodnje rdeče krilo se je zvijalo v vetru kot mahov cvet. Štef- ka!

Z zmagovalnim nasmehom pogleda Štef- ka navzgor v začudene obraze; Petrovo gla- vo drži v svojem naročju.

Štiriglasni krik odgovori njenemu smehu in z enim skokom je bila Tina v jarku. Ve- ronika in Liza skočite za njo; nato jim sledi tudi Luca. To je bilo pehanje teles, bahanje rok in nog, zmerjanje in smejanje, vpitje in krehot. Trenutek gleda Luca navzdol, nato pa se obrne.

Naglih korakov odide. Malo pred vasio se še enkrat obrne. Tihi zrak ji je prinašal na uho lahen šum, mešanico glasov, kot bi pri- hajala vojska.

In v daljavi se prikažejo; suščevo solnce jih obseva, obdaja jih zlati sijaj. V sredi je Peter; ena ga peha, druga ga vleče in tako prihaja babja drhal s Peterčkom.

NADALJEVANJE SLEDI

Ljubiteljem leposlovja

Cenik knjig vsebuje mnogo le-
pih romanov slovenskih in tu-
jih pisateljev. Preglejte cenik
in v njem boste našli knjigo, ki
vas bo zanimala. Cene so zelo
zmerne.

Knjigarna
"Glas Naroda"

Kdo si ne želi domov?

VSAKDO lahko sedaj z malimi stroški po-
tuje v domovino in se neovirano vrne nazaj.

Moderni parniki Vam nudijo vso po-
strežbo, in kdor je od večšega zastopnika
pravilno poučen, mu je potova-
nje zabava.

Pri nas lahko kupite vozne
liste za vse parnike.

Vsa pojasnila za dobavo
potnih listov, affidavitov; če
želite dobiti sorodnika iz stare-
ga kraja, kakor tudi vse druge
informacije, d a m o vsakomur
brezplačno.

Pišite nam!

Metropolitan
Travel Bureau

216 West 18th Street

New York, N. Y.

Mi zastopamo vse paro-
brodne družbe.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

RUPERT CROFT-COOK:

LADJA NA OBZORJU

Jean je bil prebrisan in praktičen deček, ki je znal uganjati vsakejake vragolije. Silva je bila lepa, nekoliko poredna deklica, ki mu je pri tem pomagala.

Ko sta bila še v plencah, so ju pestunje vozile skupaj v vozičkih. Ko je bilo konce pestunje in je dobil vsak svojo vzgojiteljico, sta hodila skupaj. Ni bilo torej čuda, da sta dorasla kot brat in sestra.

Bilo jima je deset ali enajst let, ko sta prvič pomislila na ladjo. — Jean je imel majhno jadralnico, ki je bila vsak vozič z njo, — je dejal Jean vsokrat.

Silva ni mnogo razmišljala, kaj bi se dalo to napraviti.

— Oh, Jean, — je odgovarjalo. — Morava, morava imeti ladjo!

— Rad bi, da bi bil to parnik, — je pripomnil Jean.

Ko se je Jean vpisal na univerzo, je odpotovala Silva po taktirni radii v Pariz, da bi dovršila vzgojo.

Sestala sta se zopet šele po nje govem zadnjem izpitu, ko ga je prišla z očetom in materjo obiskat v Oxford. Silva se je bila vrnila iz Pariza nekam vse drugačna. Ladja ji je bila takrat nekaj več kakor samo ladja, bila ji je simbol vsega, kar jo je vezalo na Jeana. Ni pri čakovala od njega, da bo o tem govoril ali mislil na to. Poznala ga je predobro, da bi se zanašala na njegovo sentimentalnost ali pa morda celo na njegov izredno dober spomin za take reči. Toda to, kar se je zgodilo, je prekosilo vsako razočanje.

Jean je bil tisti, ki je prvi napeljal pogovor na to. — Zdi se mi, da je minilo že več let, ko sva kot otroka govorila o ladjah. In zdaj — prihajam mesec nastopim službo pri Kruppih, da pridem v praksi.

In to je bila vse. Da, izpite je napravil z odliko in ko je govoril o bodočnosti, mu je verjela. Toda to ceremonijelno obvestilo jo je zale holelo.

Jean je stal v Kruppovih tvornicah dve leti. Potem je dobil dobro službo pri neki londonski tvornici in zopet je hodil na oddih v rojstno vasico. Če je pa upal, da se bo njegovo prijateljstvo do Silve, kar samo po sebi obnovilo, se je zdelo zmotilo. Silva se mu je zdelala zdaj mnogo mirnejša in dostojnejša. Bila je tudi lepša. Seveda sta se sestajala in hodila skupaj na izprehod, toda nežno in intimno prijateljstvo, kakor sta se ga oba že dober spominjala, je bilo pokopano.

Tedaj se je pa Jean povsem ne-

pričakovano zaljubil v Silvo. Bil je neprestano za petami. Med tednom je porabil vsako priliko, da je prišel v domočo vas — samo zato, da bi videl Silvo.

Silva je pa ostala veliko presenečenje svojih roditeljev in seveda tudi njega samega povsem hladna. Nekoe, ko sta nehala igrati tenis, sta sedla na teraso in se začela gledala na reko.

— Veš, — je dejal Jean, — medu gre v mestu dokaj dobro. Predno bom star trideset let, postanem ravnotežje.

— Zares, vti dečko.

— Vsako leto dobivam boljše ponudbe in hojim se, da postanem kmalu bogat človek.

Silva je vzdihnila. Jean je gledal v drugo stran.

— Morda bi lahko imela celo svojo ladjo, če bi hotela, — je dejal smeje. Ne vem, zakaj bi to ne bilo mogoče, ko bom imel dovolj denarja. Res je bila to samo otroška igra, toda če bi hotela to uresničiti, sem trdno prepričan, da bi se nana v nekaj letih posrečilo.

In čudno, to je pomagalo. Še iste jeseni sta se vzela. In Jean ni zaman govoril o svojem uspehu.

Pet let po poroki, ko je bil njun sinček star že štiri leta, je dejal Jean Silvi, da si lahko začeli karoli. In Silva, dobro vedoč, kaj misli s tem, se je tiho zasmejala.

Se vedno je bila tu ladja, ki je tiho rezala najoddaljenejšee oceane rjunihi misli, nihče se pa ni zmenil za njo. In vendar je še vedno igrala svojo vlogo.

— Moje zadnje kupitje, — je dejal Jean nekega dne, — so mi vrgle toliko, da sem rešen vsih krhli zastran eksistence. Ne mislim se še umakniti v pokoj, toda zdi se mi, da bi si končno lahko privo- žila malo zabave.

— Seveda, toda pozabiti ne meš, da imava sina, — je ugovarjala Silva. — Morda prihodnje leto.

A prihodnje leto je izbruhnila vojna. Jean je moral na vojno, kajti njegovo podjetje mu nikakor ni moglo pomagati. Silva je sovražila vojno. Ko pa je bila končana in se je Jean srečno vrnil, ni bilo nobenih ovir več, da bi se njuni ideali ne mogli uresničiti.

In vendar nikoli ni bila izpolnjena njuna vroča želja. Sinček je bil star že devet let in lahko sta ga puščala pod nadzorstvom satan- vzgojiteljice. Jean je bil že zelo bogat in Silva ni imela nobene odgovornosti. Vendar sta se pa neprestano izogibala edine besedice, ki je tako živo tičala v njunih mislih, dokler je nista slednjič opustila.

Na to se je spomnil šele čez dva-

najst let nujni sin, ko je napravil na univerzi prvi izpit.

— To se zdi malo smešno, — je dejal svojim tovarišem, — kakšni sanjanci so véasi naši roditelji. Ko sta bila moj oče in mati še otroka, sta sklenila, da bosta imela nekega dne ladjo in da kreneta njo na širno morje. Moj stari je vedno dosegel, kar je hotel — zna je zaslužiti denar.

— Ali je mnogo zaslužil? — je vprašal nekdo.

— Seveda, delal je trideset let in zaslužil je mnogo denarja.

— In kakšno jaho ima zdaj?

— V tem baš tiči vsa ironija, da nima nobene.

— Kaj poveš! Kakšen zmisel ima gnuti se vse življenje za ne- kakšnim idealom in odpovedati se mu, ko smo že na cilju?

— Ah, ne vem, toda razumeti morate, da je v tem nekaj velikega, če ima človek pred seboj večno neizpolnjeni ideal življenja.

V ZAŠČITO DIVJIH ŽIVALI

Preiskovalna komisija, ki jo je poslala nedavno francoska vlada v Afriko, da prouči položaj divjih živali, je poslala vladi poročilo. Sistematično pobijanje afriške divje faune je skoraj popolnoma opustošilo pragozdove in pustanje. Če se bo lov na divje živali naomejeno nadaljeval, ne bo ostalo čez nekaj let niti slonov, niti nosorogov, ne žiraf in ne zebra, pa tudi druge divje živali čaka enaka usoda.

Komisija predlaga v zaščito afriške prirode sporazum med angleško, belgijsko in francosko vlado, da bi se lov v Afriki čim bolj omejil. Najhujši sovražniki divjih živali so sami domačini, ki se hranijo večinoma z njihovim mesom. Njim sledi lovci, ki pobijejo vsako leto nešteto velikih divjih živali samo zato, da lahko okrase svoje evropske domove z lovskimi trofejami.

Najslabše se godi slonom v belgijskem Kongu, kajti vsaka delavska kolona na plantažah in v pragozdovih ima od vlade neposredno dovoljenje ubiti vsak teden enega slona, ki se z njihovim mesom hranijo delavci. Takih kolon pa dela v pragozdovih zelo mnogo in vsaka poje na leto 52 slonov. Tako bodo sloni v doglednem času popolnoma iztrebljeni in vlada bo morala misliti na drugačen način prehrane kolonijal- nega delavstva. Delavci lahko po- jedo samo nekatere dele slona, drugo meso se pa valja in gnije na soncu in širi neznosen smrad, kar povzroča nalezljive bolezni. Slon ima namreč toliko mesa, da bi morale biti delavske kolone ogromne, če bi hotele v enem tednu vse pojesti. Drugi teden pa morajo ubiti novega slona, ker meso ni več sveže.

Komisija zahteva tudi, naj se domačinom sploh prepove pobijati slone. Izmed 100 slonov v neki provinci so jih pobili domačini 98 samo radi slonove kosti, ki pa že davno ni več tako dragocena, kakor je bila.

Neprestano preganjanje divjadi, zlasti velikih divjih živali, žene slednje daleč v pragozdove, kjer je še dovolj prostora in je di. Komisija francoske vlade predlaga, naj bi se s posebnim lovskim zakonom v Afriki omejile zlasti pravice samozvancev, čisto krivolovnih lovec. Leve in leopardi bi lahko streljali vsak lovec, za vse druge divje živali naj bi se pa uvedla kvota in sicer tako, da bi smel vsak lovec na leto ustreliti 1 slona, 1 nosoroga, 2 zebre, 10 antilop itd. Lovska karta z indeksom ubitih živali bi naj večljala tudi v najbolj nedostopnih pragozdovih. Visoka taksa za lovsko pravico naj bi se porabila za vzdrževanje lovskih čuvajev, ki bi pazili, da bi lovci ne kršili zakona.

Vlade kolonijalnih držav bi res morale napraviti konec brezglavemu pobijanju divjih živali.

Nedavno je neka ekspedicijska kolonistov potreljala v Afriki

STRAŠEN ZLOČIN

V Monzi v Italiji je bil odkrit te dni grozen zločin, izvršen v župnišću cerkve San Pietro Martire, kjer je stanoval župnik Benvenuto Barietti s svojo 49letno kuharico Angelo Crippa. Kuharico so našli v župnišču mrtvo z razbito lobanjo. Poleg tega je imela po telesu sedem globokih ran. Ležala je v sami srajci, ki je bila vsa okrvavljena. Župnik je odpotoval pred dobrim tednom iz Moize in pustil kuharico samo, da bi pomagala cerkovniku Josipu Brabilli in čuvala župnišče.

Kuharica je bila vajena vsa- jati zgodaj, po maši je opravila domače posle, potem je pa pomagala cerkovniku v zakristiji. Usodnega dne je pa ni bilo v zakristiji in to se je zdelo cerkovniku čudno. Odsel je v župnišče, potkal je na vrata, pa se ni nihče odzval. Ves v skrbih je vprašal gimnazijca Leonarda Perega, ki je v župnikovi odsotnosti spal v njegovem stanovanju, če je kaj videl kuharico. Deček je odgovoril, da je postal kuharici pomočnik. Cerkovnik je bil zato še bolj v skrbih, toda drugič je potkal na vrata šele opoldne in ker se zopet nihče ni odzval, je zlezal po lestvi skozi okno v župnišče. Kmalu se je začel iz župnišča pretresljiv krik, prihiti so sosedje, z njimi pa tudi 15-letni gimnazijec Perego, ki se je vedel zelo čudno. Deček je pomagal ljudem postavljati sveče okrog trupla in ko je prišla policija, je mirno odgovarjal na vsa vprašanja.

Naenkrat je pa policijski komisar opazil, da ima fantič okrvavljeno jopico in blace.

Pod težo tega dokaza je začel deček odgovarjati na komisarjeva vprašanja zmeden, vendar je pa še vedno odločno tajil, da bi bil v kakršnikoli zvezi z zločinom. Šele popoldne, ko so ga trdo prišli, je hladnokrvno priznal, da je kuharico umoril.

Brez najmanjšega kesa je povedal, kako je zločin izvršil. Kot izredno razvit in nadarjen deček je bil Perego pred dobrim letom sprejet na župnikovo intervencijo v senešnice v Monzi in župnik je vzorno skrbel zanj. Pred odhodom iz Monze ga je župnik prosil, naj se preseli do njegovega povratka v župnišče, ker se kuharica boji ostati sama.

Že prvi dan, ko se je fantič preselil iz župnišča, je kuharica potolila sosedom, da jo je nadlegoval z nedostojnimi vprašanji. Preiskava je dognala, da je fantič reš sili za kuharico, čeprav se daleč ni bila lepa in tudi ne več mlada. Neke noči se je nenadoma spazil v njeno sobo. Zagovarja se, da se storil to slučajno in da sta se s kuharico sprla, ker ga je sprejela zelo sovražno. Med pivpiri je baje nagrahl palico in udaril kuharico po glavi. Padla je, pa se je še vedno branila. Tedaj pa je Perego pograbil velike škarpje in začel kuharico neumljeno obdelovati po hrbtu in prsih. Ko je vsa izhodena končno izdihnila, se je vrnil v svojo sobo in nekaj metrov od trupla svoje žrtve mirno zaspal.

Zjutraj je vstal in zaklenil vrata župnišča.

Ko so orožniki mladega morilca vklejenega vodili v zapor, so srečali njegove starše. Videc sina v spremstvu orožnikov, se je nesrečna mati onesvestila. Mladi morilec se je pa samo ozrl in ne da bi se zmenil za mater, je krenil z orožniki dalje.

ŽELIM IZVEDETI za naslov Torketa Potočnik, doma iz Jelovca. Sporočiti mu imam nekaj važnega iz starega kraja. Če kdo ve za njegov naslov, ali pa če sam bere te vistic, je prošel, da sporoči svoj naslov na: Upravištvu Glas Naroda, 216 W. 18. St., New York, N. Y.

veliko čredo žiraf in jih pustila mrtve ležati. Evopejcem se je namreč zdelo zelo zabavno streljati žirafe in meriti v njihove glavice na dolgih vratovih. Beli nosorogi, žirafe in nilske zebre izumirajo, sloni in črni nosorogi so tudi vedno redkejši, šimpanzi pa na prostem skoraj več ne vidijo. Posebno brezsrčno pobijajo domačini nosoroge, ki jim baje pokončavajo polja, še bolj pa zato, ker lahko njihove rogove drago prodajo.

PRAVDA RADI BRADE

V Parizu bo te dni sodna razprava, ki zlasti zanima francoske gledališke in filmske igralce. Je to zanimiva pravda radi brade, ki jo je izgubil filmski igralec de Nervi, po rodu Belgijec. Bil je namreč v preiskovalnem zaporu, kjer se mu proti njegovi volji obrili lepo brado. Sedaj pa zahteva od francoske države odškodnino 50.000 frankov, ker mu je z izgubo brade onemogočena nadaljnja karijera pri filmu. Toži pa kar francoskega notranjega ministra, kateremu so podreje vse jetnišnice in je prepričan, da mu bo sodišče priznalo odškodnino.

Belgijski igralce de Nervi je vseh filmskih atalejih v Parizu znana radi svoje lepe brade. Te brado je negoval s tako ljubeznijo, kakor da bi bila njegovo največje premoženje. In to je bila v resnici. Njegova brada je bila namreč re- kordna brada, najdaljša na Fran- coskem. In v tofilmih je prav radi svoje dolge brado čisto dobro zaslužil. Ker ni imel nobene konkurence, so ga porabili skoro pri vsakem filmu. Pri tem je igral sta- zega očeta, pri drugem vagabunda, pri tretjem puščavniku itd. Ker se je pa tudi filmske industrije le- tila kriza, je de Nervi kljub lepo- bradi postal brezposeln. Ker ga je brada huda stiskala, je napravil nekaj analenostnih sleparij, radi katerih so ga aretirali in potem pred so- diščem obsodili na osem mesecev je- je. De Nervi obsodbe ni sprejel in vložil pritožbo. Dekler pritožbo so- dišče ni izreklo zadnje besede, pa de Nervi ni smel zapustiti ječe. Pri- tožbo sodišče je rešilo nje- govo pritožbo le v toliko, da mu zunanjsa kazen na dva meseca, pri čemer se mu je vstrel preiskovalni zapor še v kazen. Vrh tega je de- bil odlok, da mora po končani kaz- ni zapustiti Francijo in se vrniti v Belgijo.

Pravno je bil torej de Nervi ves čas, dokler ni padla odločitev pri- zivnega sodišča v preiskovalnem zaporu. Vodstvo jetnišnice, v kate- ri je čakal na odločitev, ga je naj- brž radi kakega nesporazuma dalo v ječo, v kakšne pošiljalo le pred- sodiščem končno veljavno obsodbo jetniške. V teh ječah pa po fran- coskih predpisih kaznjenci ne sme- jo imeti niti brade, niti brk. Ko se ga torej poslali v tako ječo, dasi je bil še v preiskovalnem zaporu, so mu kljub vsem njegovim protestom in razlagam, da se ni potrjena sod- ba, dali obriti njegovo lepo brado, ki je dala braven jetnišnice mogo- čela. Ko se je to zgodilo, je ves ne- srečen vzdiknil: — Sedaj je moja filmske kariere konec, zakaj noba- na filmska tvrdka me takega ne ra- ba več! Izgubil sem svoj zaslužek in država mi bo morala plačati od- škodnino 50 tisoč frankov, da bom živel vsaj toliko časa, dokler mi ne kraste nova brada.

De Nervi je izročil pravdo mla- čemu in sposobnemu advokatu, ki jo je z veseljem prevzel ter vložil tožbo proti francoski državi in no- tranjemu ministru. V tožbi bre- pogojno zahteva, da država plača 50 tisoč frankov za eno samo bra- do. Ta pravda je prva te vrste v Franciji in pri razpravi bodo zasli- šali strokovnjake, ki bodo morali ugotoviti, če je de Nervi s tem, da se mu pomotoma ostrigli brado, v resnici škodovan za 50.000 fran- kov. De Nervi in advokat sta se v- sveda trdno prepričana, da jima bo sodišče ugodilo, ker uprava jetniš- nice po sedanjih francoskih zako- nih ni bila upravičena ostrigati bra- do jetniku, ki je bil le v preisko- valnem zaporu.

in pravico do pokojnine, kajti so- dišče, ki se je nanj obrnil, je od- ločilo, da je bil utemeljeno od- puščen iz službe. Gozdar je nam- reč v svoji prostodušnosti priznal, da se je večkrat šalil s služkinjo, jo pobožal ali včepnil v brado, sicer pa da se ni zgodilo nič hu- dega.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega samostana leta 1910. Zato je bil samostanski kuratorji obsojen iz- plačati gozdarju na zadržani po- kojnini 1.000 mark, obenem mu bo pa moral do smrti plačevati to- liko, kolikor je dobival, ko je bil odpuščen iz službe.

Mož je bil prepričan, da se mu je zgodila velika krivica, in ved- no z onva se je obračal na sodišče, da bi mu pripomoglo do pravice. Šele zdaj je bilo njegovo želji u- streženo. Berlinsko sodišče meni, namreč, da zdaj takih šal ne sme- mo soditi tako strogo, kakor jih je sodila predstojnica ženskega sam

Trpljenje ljubezni

ROMAN IZ ŽIVLJENJA
Za Glas Naroda priredil I. H.

11

(Nadaljevanje.)

— Ti si tudi včasih tako — kako naj rečem, zame tako nerazumljiv — kakor ravno sedaj —
Radovedno jo pogleda.

— Ali sem si iz kakšnega vzroka nakopal tvojo nevoljo? Vendar pa se ne zavedam nobene krivde, Erika —

— Proti meni ne, Mirko. Toda svojo Ulo si zadnje čase zelo žalil! Kako si mogel pozabiti na njeno zvesto ljubezen v nespodobnem obnevanju z nekim bitjem, ki skoro vsak dan leti iz ene roke v drugo! Četudi sem velikodušna in razumem svet, — zadnjega, Mirko, pri tebi nisem mogla razumeti.

Mirko v zadregi zardi.

— Ti veš — Erika?

— Slnčnajo! Srečko je izvedel in mi je z ne preveč prijaznimi pripombami povedal.

— Končano je, Erika! Moja beseda! Pokopano in pozabljeno! Toda jaz potrebujem — ne iz čutne potrebe — ne, temveč, ker potrebujem ljudi vseh vrst in bi vsakdo nov. Kdor hoče popraviti človeške značaje in jih pravilno naslikati, se mora tudi v vse globočine potopiti —

— Ali je to res? — Resno ga pogleda s svojimi velikimi očmi. — Mirko, nikar si sam sebi ne dopoveduj! To je bilo samo veselje po užitku! Prav nič si ni reba omadeževati duše in drugi napraviti bolečine! Tudi tako boš prišel do cilja, da boš ljudem nudil svoje bogate duševne darove, ne da bi ti bilo treba neprijetnosti popisati, ki si jih sam doživel. Saj lahko popisuješ življenje, kakoršno je in ti ga ni treba slikati ročno in nebesko modro.

Mirko sedi z rokami med kolena in s sklonjeno glavo, kot bi hotel opazovati podobe na perzijski preprogi. Saj je imela Erika prav — poznala ga je in je znala v njem brati! Sram ga je bilo.

— O, Erika, moja draga spovednica — globoko vzdihne.

— Zopet imaš nekaj na sru, Mirko! Kar povej mi —

— Prišlo mi je na misel — potrebujem denar — nikor se ne prestraši — ne od tebe, ni lepo, da si vedno izposojujem — strašen je položaj brez denarja, — torej, mislim namreč roman in mogoče tudi dramo predelati za film. To morem napisati v nekaj tednih — čejanje je nekaj posebnega in nenavadnega — prepričan sem o uspehu.

Skoro prestrašena ga pogleda.

— Mirko, ali hočeš prodati svojo dušo? Kar se ti v tvojih bolečinah sili v pero, kar ti nudi ženij v visokih in dobrih mislih, kar moreš v vznemirjenih besedah povedati ljudem, da o tem premišljujejo, je vendar najvišja sreča! In vendar imaš nekaj povedati, znaš izbrati prave besede, tvoj jezik je bogat in prijeten! Zdaj pa hočeš svoja mnogo obljubljenega dela pokvariti, onečastiti!

— Oh, Erika, ali ni vsa umetnost vlačuga? Noben drug človek, samo umetnik, se pokaže veliki javnosti v vsej svoji nagoti, pokaže svoje najskrivnejše čute, kar drugi boječe skrivajo! Pogledj gledalkega igralca: pravega, velikega umetnika, ki živi in dela, kot je napisal pesnik in takorekoč živi s pesnikom, z njim dela, da svojo zadnjo silo in s tem hlepi po priznavanju množice! In tako je s pesnikom — česar sam ni čutil in mislil, kar ni v njem živele — tega vendar tudi ne more dati! In čim večji je umetnik, tembolj se mora razgaliti! To spoznanje, Erika, daje ure, v katerih človek trpi. To ga sili, da svoje čute razgrne pred svetom, pa če hoče ali ne! Včasih pa mi pride, kot bi mi kdo potegnil pero iz roke, kot bi me hotel ovirati pri pisanju in mi govori: — Ne vrzi svojih misli med neumno množico, ne pokaži ji svoje ranjene, raztrgane duše. Sam se veseli bogastva svoje notranjosti in zavesti, da si več kot so drugi!

— Ne, Mirko, tak duševni ponos — nimam za to drugega izraza — je krivica! Ko bi bil Kristus tako mislil — kje bi bilo danes človeštvo! Vsak človek je dolžan s svojimi duševnimi darovi, ki mu jih je dala usoda, skopariti! Ako bi si kak raziskovalec hotel uspeh svojih raziskovanj za sebe pridržati! Človek je nagnjen na to, da se razgovori. Narava je to tako modro naredila. Narava, ki je največja zapravilnica in vendar najboljša gospodinja, ki ne dovoli niti najmanjšega dela, da bi poginil brez koristi —

— Tako misliš ti, Erika, ali moram tudi jaz razspati? — vpraša Mirko s lahkim namrehom.

Tudi Erika se nasmeha in ga ostro pogleda.

— S tvojimi duševnimi darovi! Da jih drugim podaš —

— Kje pa sem potem jaz? Moram vendar živeti! In za življenje je potreben denar! Kaj mi pomagajo vse dobre visoke misli — od tega ne bom sit! Oče in Robert mi zadnje čase jasno kažejo, da sem v njih očeh postopal! Spočetka so mi saj nekaj izpregledali ker sem bil na fronti in sem toliko pretrpel, o čemur sam nimam niti pojma. Na lakoto, na napore, na bližino smrti niti ne mislim, ker jih je bilo na milijone, ki so isto morali prenesti — toda drugo —! Niso mi vpihnili življenja! Misli, ki me strašijo, katere odganjam, pa se vedno zopet vračajo, me premagajo — iskati so, da bi kaj našli, toda roko so stegnili v praznino — V meni je bila zmeda! Erika, bile so ure, ko sem smeje in vriskajoče stopal preko mrličev — in zopet ure, v katerih sem kljuboval vašemu Bogu in ga izkušal ter iskal smrti! Ker pa sem jo iskal, se me je ogibala in mesto mene rzela druge, ki so bili bolj potrebni in bolj koristni kot jaz! Bolj nepotrebnega človeka ni, kot sem jaz. Kaj je človek, ki piše romane in gledališke igre, katerih nikdo ne tiska in nikdo ne predstavlja! — skonča z velikim zaničevanjem.

— Najprej skončaj svoje delo, potem pa ponudi — in potem govori tako zaničljivo, — pravi Erika, ki ga je poslušala s toliko sočutjem. Prav redko je Mirko komu dovolil, da mu je pogledal v njegovo notranjost. Erika je bila edina, kateri se je vsega odkril — Erika in dr. Grom. In oba sta vedela, da je bil v dnu svoje duše globoko veren, povsem drugačen kot njegova sestra lahkomišljenost, kakor se je kazal — bil je človek, ki je živel svoje življenje. Zato je mislila Erika, da je njena dolžnost, da ga podpira v urah najgloblje duševne potrtosti.

Njen mož jo je pogosto dražil zaradi njene velike ljubezni do bratrance Saljivo pa je vedno vse to zavrnila; toda na dnu svoje duše sree je bila vesela, da je bila s tem njeno skrivnost prikrita. Saj je tudi sama živela dvojno življenje! V resnici je živela samo v uri, ko je mogla biti pri svojem ljubimcu — doma se ji je njeno življenje zdelo samo kot sanje, delala in govorila je samo, ker je morala.

Srečko Hočevar je prišel prej domov kot po navadi. Toži, da se ne počuti posebno dobro; zdi se mu, kot bi tičal v njem majhen prehlad, katerega je mogoče odgnati samo z močnim žganjem, toda ne da bi bilo pomešano s čajem, ki so ga pili tam — Vesel je bil, ko je zagledal Mirka in ga takoj povabi, da ostane tudi za večerjo. — Ako nimaš kaj drugega posebnega. Mogoče je vse! Kaj? — Mežika in pokašljuje. — Saj si vedno kje v kakšni ženski družbi —

— Že davno končano, Srečko! — odgovori Mirko odločno.

— Kdor verjame! Ali te je Erika že vsega oprostila? Ali pa kaj si prišel njej k njej?

— Hotel sem vedeti za njeno mnenje v neki zadevi, ki bi tebe mogoče samo dolgočasila —

— Mirko je nameraval osnutek svojega romana in mogoče tudi osnutek svoje drame predelati v filmsko igro, ker upa, da bi s tem prej zaslužil denar. Po mojem mnenju pa bi to njegovo delo samo izgubilo na vrednosti. Zdi se mi kot umor otroka. Vse dobre misli, katere je vanje vli, bi bile izgubljene.

— Saj bi pozneje zopet mogel —

— Ne, Mirko — vedno prekinjevanje škoduje. Izgubiš vse veselje do svojih del; — vedno kaj drugega in nikdar ena stvar končana.

(Dalje prihodnjič.)

PO 18 LETIH IZ UJETNIŠTVA

Te dni se je vrnil iz ruskega ujetništva štiridesetletni mizar Črtac Vaculik iz Derfla v bližini Uhuškega Hradišta na Češkoslovaškem. 18 let je preživel v Rusiji in doživel toliko, kakor le malokdo, ki ga je zadela v svetovni vojni bridka usoda ujetništva.

Že v mesecu oktobru l. 1914 j. bil poklican v svojem dvaindvajsetem letu k vojakom. Dodeljen ej bil 25. lovskemu polku, s katerim je kmalu odstopoval na rusko fronto. Tam je srečno ušel nevarnostim, ki so mu grozile. Kljub temu, da se je udeležil več ofenziv, ni bil ranjen in ostal zdrav ko riba v vodi. Končno pa so ga pri nekem izpadu zajeli Rusi s tovariši vred.

Kmalu nato je bil z ostalimi ujetniki poslan k Bajkalskemu jezeru v Sibirijo, kjer je preživel dve strani leti. Jtelniki so bili namreč nastanjeni na nekem otoku na Bajkalskem jezeru, kjer je bilo čez dan silno vroče, ponoči pa tako mrzlo, da so slabo oblečeni ujetniki umirali kakor muhe. Po dveh letih bivanja na tem strašnem otoku je ostalo pri življenju od 3000 ujetnikov le še 250 mož. Vaculik je že zrlavaj uvidel, da bo v teh razmerah tudi sam gotovo prej ali slej podlegel. Zato se je z nekaterimi tovariši odločil, da bo pobegnil.

Beg se jim je posrečil in šele potem, ko so korakali več dni neprestano, so srečali skupino iskalec zlata. Ti so jih prijazno sprejeli in begunci so se upali, da se bo začelo zanje boljše življenje. Kmalu pa je začela razsajati med skaleci zlata bolezen: malarija in tifus sta pobirala enega za drugim. Iskaleci zlata so se odločili, da se bodo vrnili zopet v obljubljene kraje, da poiščejo zdravniško pomoč. Vaculik in drugi begunci so jih, zato seveda zapustili, ker so se bali, da jih bodo zopet prijeli. Odšli so naprej proti severu in potovali večinoma ponoči. Čez dan pa so se skrivali po pragozdovih, polnih divjih živali, med katerimi je bilo največ medvedov in volkov. Več tednov so tako blodili po širni pokrajini, dokler niso srečali divjega nomadskega plemena, med katerim so živeli cela 4 leta.

Ves ta čas ni Vaculik dobil niti najmanjšega glasu iz domovine in Evrope sploh. Ko je bil že peto leto pri tem pastirskem plemenu, se ga je lotilo tako močno domotežje, da se je odločil, da bo odstopoval z dvema tovarišema nazaj v domovino. V neki noči so se na tistem spazil iz šotora, v katerem so spali, in šli na pot polno negotovosti in dogodivščin. Več tednov je trojica potovala po neznani deželi, preden je prišla do prve ruske naselbine.

Vaculik se je v tej vasi naseli

in začel zopet izvrševati svoji mizararsko obrt. Štedil je, kolikor je mogel in tako je sčasoma prihranil nekaj denarja in se zopet odpravil na pot. V vasi, kjer je živel, ni nihče vedel ničesar o boljševski Rusiji in vsi prebivalci in on sam so mislili, da jim še vedno vlada car. Denar, ki ga je nosil s seboj, so bili nekdanji ruski rublji, in z njimi je prav dobro izhajal. Po dolgem potovanju je prišel kmalu do večjega mesta, kjer je izvedel čudovito novico, da v Rusiji ne vlada več car in da se je v Evropi marsikaj izpremenilo. — Tam je tudi zdel, da imajo Češkoslovaki svojo lastno svobodno republiko.

Srebrne predvojne rublje so mu boljševiki zamenjali v papirnat denar, katerega je že po par dneh vsega porabil. Tudi potovati nismel več, ker ni imel nikakih potnih listin. Dolgo je moral prositi in molelovati, da so mu sorjatske oblasti izstavile poseben potni list, v katerem je bilo označeno, da je nekdanji vojni ujetnik in da se vrača nazaj v domovino.

Med tem so njegovi domači živeli v prepričanju, da je tudi on postal žrtev svetovne vojne in da ga ni več med živimi. Njegova star mati je po večkrat naprosila Rdeči križ, ki je poprašal sovjetske oblasti, kaj je z njim. Tudi o njem ni bilo nobenega glasu, pristel je bil med v svetovni vojni pogrešane in veljal za mrtvega. Že 9 let je potoval Vaculik po Rusiji, ko je na svojem potovanju dosegel Moskvo. Tam j pri češkoslovaškem zastopstvu našel prvi pismo iz domovine. V Moskvi si je skoraj s stradanjem prihranil potreben denar in nato odstopoval domov na Češkoslovaško. Njegova 71 let stara mati ga ob vrnitvi ni spoznala, saj je odšel od doma 22 let mladenič in se vrnil po 18 letih nazaj kot star in zrel človek, med tem ko so vsi njegovi tovariši bili že zdavnaj poročeni. Neprickovana vrnitev rojaka, katerega so vsi smatrali za mrtvega, je vzbudila po vsej okolici velikansko začudenje in Vaculika so dan za dnem obiskovali v vprašanji. Tako je Vaculik povedal, da živi v severnem delu Sibirije ob morskem črtežju še veliko Češkoslovakov, ki se ne morejo vrniti domov, ker ni majo za to potrebnega denarja. Ker so pa popolnoma odrezani ol sveta, pa tudi ne morejo niti s pisanim javiti diplomatskemu češkoslovaškemu zastopstvu v Moskvi, ki naj bi jim pomagalo. Večina njih skuša doseči prav to, kar je dosegel Vaculik, namreč prihraniti toliko denarja, da bo mogoče z njim napraviti dolgo pot nazaj v domovino.

CUNJAR JE ZAPUSTIL MILJON

Chicago, Ill., 4. avgusta. — Vsakdo na zapadni strani mesta je poznal starega Billa Kearns, ki je po ulicah pobiral cunje. Nad 25 let je porival star ročni voz. Klicel je po ulicah, ako je kdo imel kako staro capo, da bi jo zavrzel ali prodal. Poleg tega je tudi nabiral in kupoval razne steklenice, po katere je prihajal proti večeru.

Stari Bill je bil star nad 70 let, ko ga je doletela smrt v njegovem stanovanju, ki je obstajala iz ene sobe.

Njegov brat Daniel Kearns in sestra Mrs. Rose Fitzgerald sta se oglasila pri sodišču kot njegova dediča. Sodniku sta sporočila, da sta zelo presenečena nad njegovim velikim premoženjem. Rekla sta, da sta cenila njegovo premoženje na kakih \$10.000, da pa sta iznašla, da v resnici znaša nad en milijon dolarjev v gotovini in državnih bondih.

V SANJAH SKOČIL SKOZI OKNO

Trenton, N. J., 4. avgusta. — George Sirowitz, ki je star 11 let, se je sanjalo, da se koplje in da skače v vodo. Skočil pa je skozi okno drugega nadstropja in je obšel na tlaku. Prepeljan je bil v bolnišnico. Pri skoku si je zlomil roko v zapestju ter es je tudi pobil na glavi.

BELGIJA SE SPOMINJA

Bruselj, Belgija, 4. avgusta. — Po celi Belgiji so obhajali 18-letnico nemškega vpada v Belgijo. Ob devetih dopoldne so po vseh cerkvah zvonili zvonovi in žirzga le so tovarniške padali Bojne ladje so oddale 21 strelav. Po celi Belgiji je bil eno minuto molk.

POZOR, ROJAKI

Iz naslova na listu, katerega prejimate, je razvidno, kdaj vam je naročnina pošla. Ne čakajte toraj, da se Vas opominja, temveč obnove naročnino ali direktno, ali pa pri epem sledečih naših zastopnikov

CALIFORNIA

Fontana, A. Hochevar
San Francisco, Jacob Laushlin

COLORADO

Denver, J. Schutte
Pueblo, Peter Cullig, A. Saffa
Salida, Louis Costello
Walsenburg, M. J. Bayuk

INDIANA

Indianapolis, Louis Banich

ILLINOIS

Aurora, Mary Butchar
Chicago, Joseph Blush, J. Bevcit, J. Lukanic, Andrew Spillar
Cicero, J. Fabian
Joliet, A. Anzelc, Mary Bambich
J. Zaletel, Joseph Hrovat
La Salle, J. Spelch
Mascoutah, Frank Augustin
North Chicago, Anton Kobal
Springfield, Matija Barborich

KANSAS

Girard, Agnes Močnik
Kansas City, Frank Zagar

MARYLAND

Steyer, J. Cerne
Kitzmilller, Fr. Vodopivec

MICHIGAN

Calumet, M. F. Kobe
Detroit, Frank Stular

MINNESOTA

Chisholm, Frank Gouze, Frank Pucelj

MISSOURI

Ely, Jos. J. Peshel, Fr. Sekula
Eveleth, Louis Gouze
Gilbert, Louis Vessel
Hibbing, John Povše
Virginia, Frank Hrvatic
Waukegan, Jože Zelenc

MONTANA

Klein, John R. Rom
Roundup, M. M. Paulan
Washoe, L. Champa

NEBRASKA

Omaha, P. Broderick

NEW YORK

Gowanda, Karl Strnisha
Little Falls, Frank Masle

OHIO

Barberton, John Balant, Joe H. Cleveland, Anton Bobek, Chas. Kartinger, Jacob Resnik, John Stapanik

OREGON

Euclid, F. Bajt
Girard, Anton Nagode
Lorain, Louis Balant in J. Kurnše
Niles, Frank Kogovšek
Warren, Mrs. F. Rachar
Youngstown, Anton Kikelj

UTAH

Barberton, John Balant, Joe H. Cleveland, Anton Bobek, Chas. Kartinger, Jacob Resnik, John Stapanik

WISCONSIN

Euclid, F. Bajt
Girard, Anton Nagode
Lorain, Louis Balant in J. Kurnše
Niles, Frank Kogovšek
Warren, Mrs. F. Rachar
Youngstown, Anton Kikelj

WYOMING

Rock Springs, Louis Tauchar
Diamondville, Joe Rolich

METROPOLITAN TRAVEL BUREAU

216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

PIŠITE NAM ZA CENE VOZNIH LISTOV, REZERVACIJO KABIN, IN POJASNILA ZA POTOVANJE

SHIPPING NEWS

6. avgusta:

Europa v Cherbourg in v Bremen
Lafayette v Havre
Veradam v Cherbourg in v Boulogne sur Mer

9. avgusta:

Leviathan v Cherbourg

11. avgusta:

Andania v Cherbourg
Albert Ballin v Cherbourg in v Hamburg
Dresden v Cherbourg in v Bremen

12. avgusta:

Paris v Havre
Olympic v Cherbourg
Pennland v Havre

13. avgusta:

Augustus v Genova
Minnetonka v Cherbourg
Statendam v Cherbourg in v Boulogne sur Mer

15. avgusta:

Cleveland v Cherbourg in Hamburg

17. avgusta:

Edinburgh v Havre
Pres. Roosevelt v Cherbourg in v Hamburg

19. avgusta:

Berengaria v Cherbourg
Berlin v Bremen
Hamburg v Cherbourg in Hamburg

21. avgusta:

Belgenland v Havre

23. avgusta:

SATURNIA V TRST
Milwaukee v Cherbourg in Hamburg
Volendam v Cherbourg in v Boulogne sur Mer

25. avgusta:

Volendam v Cherbourg in v Bremen
Westernland v Havre

27. avgusta:

Edinburgh v Havre
Pres. Harding v Cherbourg in v Hamburg

29. avgusta:

Berengaria v Cherbourg
Gen. v. Steuben v Bremen
New York v Cherbourg in v Hamburg

30. avgusta:

Homeria v Cherbourg
Minnetonka v Havre

1. oktobra:

Edinburgh v Havre
Bremen v Cherbourg in v Bremen
Milwaukee v Cherbourg in v Hamburg
Roma v Genova
Veendam v Boulogne sur Mer

6. septembra: VULCANIA V TRST

7. septembra: Berengaria v Cherbourg
Paris v Havre
Manhattan v Havre

8. septembra: Berengaria v Cherbourg
Dresden v Cherbourg in Bremen
Albert Ballin v Cherbourg in Hamburg

9. septembra: Europa v Cherbourg in v Bremen
Paris v Havre
Pennland v Havre

10. septembra: Andania v Cherbourg
Statendam v Boulogne sur Mer
Champlain v Havre
St. Louis v Cherbourg in Hamburg

11. septembra: Pennland v Havre

13. septembra: Columbus v Cherbourg in v Bremen

14. septembra: De France v Havre
Mauretania v Cherbourg
Pres. Roosevelt v Havre

15. septembra: Bremen v Cherbourg in v Bremen
Hamburg v Cherbourg in v Hamburg

16. septembra: Olympic v Cherbourg
Minnewaska v Havre

17. septembra: Andania v Cherbourg
Rochambeau v Havre
Volendam v Boulogne sur Mer
Augustus v Genova

20. septembra: Leviathan v Cherbourg

21. septembra: Paris v Havre

22. septembra: Stuttgart v Cherbourg in v Bremen
Deutschland v Cherbourg in v Hamburg

23. septembra: Mauretania v Cherbourg
Westernland v Havre

24. septembra: SATURNIA V TRST
Lafayette v Havre
Edinburgh v Boulogne sur Mer
Cleveland v Cherbourg in v Hamburg

25. septembra: Volendam v Cherbourg in v Bremen
Westernland v Havre

28. septembra: Pres. Harding v Havre

29. septembra: Berengaria v Cherbourg
Gen. v. Steuben v Bremen
New York v Cherbourg in v Hamburg

30. septembra: Homeria v Cherbourg
Minnetonka v Havre

1. oktobra: De France v Havre
Bremen v Cherbourg in v Bremen
Milwaukee v Cherbourg in v Hamburg
Roma v Genova
Veendam v Boulogne sur Mer

V JUGOSLAVIJO

Preko Havre

Na hitrem Ekspresnem Parniku

ILE DE FRANCE

27. AVGUSTA (opolndne)

14. Septembra — 1. Oktobra

PARIS

2. Septembra — 20. Septembra

FRANCE

16. Septembra

NIZKE CENE DO VSEH DELOV JUGOSLAVIJE

Za poljanila in potne liste vprašajte naše pooblašcene agente

French Line